

Riječ pisca...

ŠTO JE PROVIDENCA UJKA VANJI, I OBRATNO

Što nam je to Čehov uradio da bi smo mu oteli komad i od njegovog UJKA VANJE napravili PROVIDENCU? Anton Pavlovič ponudio nam savršenu dramsku matricu da na njoj ispričamo priču koja se odmakla od apatije ruskih majura i naslonila na naše, primorske i mediteranske tuge i melanholije. Samo smo, eto, oduzeli primat „bolne ruske duše“ Čehovu i napravili ogled koji dokazuje da je su čežnje i neostvareni snovi, san o lijepom, a nedostižnom, svezremenske i sveprostorne kategorije. Boka Kotorska sapeta brdima klaustrofobije suprostavljenim moru otvorenom i širokom, što je samo po sebi fenomenološki agon, imala je ili ima ljude sklone hroničnoj fjacii, depresiji, inertnosti i energijskoj samodestrukciji. Baš onakvi ljudi koji koračaju Čehovljevim komadima, ali mentaliteski drugačiji. PROVIDENCU, suštinski, od UJKA VANJE razlikuje mentalitet, samim tim i karakteri glavnih junaka. Shodno mentaliteskoj diferencii specifični akteri PROVIDENCE, prividenja, slutnje, božanskog znaka, na trenutak povjeruju da u njima postoji neke forca koja će ih potaći da se otrgnu letargiji i osjećanju da su promašili sve što se promašiti može. Naravno, u zabludi su, hroničnoj i neizlječivoj, da će ljubav promijeniti svijet i njihove straćene živote osmisliti i oplemeniti. Ljubav je providenca, a kad providenca pasa ostaju sa hamartijom krivih izbora. Ishodi PROVIDENCE, iako smo poštovali Čehova, nisu kao u UJKA VANJI, u eliptičnoj putanji ponavljanja duranja i tavorenja. Neko će nešto ipak uraditi. U PROVIDENCI postoji subverzivni znak nepristajanja i tu se ona, definitivno i bogohulno odvaja od UJKA VANJE.